

μετά σπουδῆς βήματα τινά, κ' εὐρίσκειτ' ἀντιμέτωπος πρὸς νεαρόν λοχίαν, εὐειδῆ, μὲ τὸν μύστακα συνεστριμμένον μετὰ προσοχῆς, συνεσιγμένον δὲ τὸ ξίφος περὶ τὴν λεπτὴν ὄσφυν στερεῶς καὶ πληττον ἐρρυθμῶς τὸν εὐθυτενῆ μηρόν.

Ὁ Γιάννης πλησιάζει πρὸς αὐτὸν ἐν σεβασμῶ.

— Χρυσό μου, τῷ λέγει μὲ τὸν γλυκύτερόν του τόνον, κατὰ τὴν συνήθη φρασεολογίαν του, χρυσό μου, δόσε μου μία δεκαρίτσα! . . .

Ἄλλὰ φωνὴ τραχεῖα ἠκούσθη εἰς ἀπάντησιν.

— Ἄ 'στὸ διάλογο βρέ! . . .

Προδήλωσ, ὁ Γιάννης δὲν ἀνέμενε ποτὲ τοιαύτην ὑποδοχὴν, μάλιστα δὲ ἀπὸ . . . *συνάδειφον!* Καὶ πτήσων ὅλος ὑπὸ τὴν ὕβριν, περιδεῆς τὸ ὕψος καὶ χαμαίζηλος.

— Στρατηγέ μου, μὴ μὲ διώχνεις, ὑπολαμβάνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐλαβῶς. Ἐγώ . . . ἀνήκω εἰς τὸ στρατὸ κ' ἐγώ! . . . Εἶμαι στρατιωτικός κ' ἐγώ! . . . Ἐπολέμησα! . . . μὲ τὸν Πετροπουλάκη! . . . Δόσε μου μία δεκαρίτσα.

Ἄλλ' ἡ φωνή, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τραχυτέρα, βῆναυστος:

— Μωρ' ἔρχεσαι νὰ πᾶς 'στὸ διάλογο λέγω γώ! . . .

Τῆς παρκαλήσεως τοῦ τρελλοῦ ὁ τόνος ἐχαμηλώθη πλέον ἐντελῶς, θωπευτικός καὶ ἱκετήριος.

— Στρατηγέ μου, γιατί μὲ βρίζεις; ἐπαναλαμβάνει ταπεινῶς. Σὲ προβιάζω . . . στρατάρχη! . . . Δόσε μου μία δεκαρίτσα!

Ἄλλὰ ῥάπισμα δεινόν, πάση δυνάμει σφενδονισθέν, σφοδρότατον ἀκούετ' ἐκρηγνύμενον, παφλάζον ἐπὶ τῆς ἐξυρισμένης παρειᾶς του. Ἐκραδάνθη ἐπὶ τῶν ῥαϊβῶν αὐτοῦ σκελῶν ὁ ἀνθρώπος, ἠπλωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ κενόν, καὶ διαμιάς ἐθρόντησε καταγῆς. Ὁ δυστυχῆς παρὰ φωνῶν κυλίσταται χαμαί, ἐντὸς τοῦ βορβόρου τοῦ παραρρέοντος βυακίου τῆς ὁδοῦ, βάλλων φρικώδη οὐρλιάσματα. Καγγάζουσι δὲ βροντωδῶς οἱ περιεστῶτες ἀπαντες, καὶ ἐπιχαιρεῖ τῶν ὑπηρετῶν ὁ συρφετός, καὶ τις τούτων διερχόμενος ὤθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός, πειρώμενον ν' ἀνεγερθῆ, ἵνα ἐπαναπέσῃ. Καὶ ὁ κύριος λοχίας, σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, μεταβλίνων εἰς τὰ παραπήγματα . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ ἀρεταὶ χάνονται ἐν τῷ συμφέροντι ὅπως οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

*

Συχνότερον ἀμείβει ὁ κόσμος τὰς σκιὰς τῆς ἀρετῆς ἢ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν.

*

Ἀπατηλὴ εἶνε ἡ ἐλπίς, ἀλλὰ φέρει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ τέρας τοῦ βίου διὰ λείας ὁδοῦ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΔΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετὰφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄφου ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἡ Κλαίρης Φρομῶν ἐφόρεσε μέγα ψιάθινον σιαδίον, διότι αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου ἦσαν λαμποκαὶ καὶ θερμόταται καὶ κατῆλθεν ὅπως τὴν ῥίψη ἰδιοχείρως εἰς τὸ κιβωτίδιον, ὑπόθεν ὁ ταχυδρόμος παρελάμβανε κατὰ πάσαν πρωϊάν διερχόμενος τὴν ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἀλληλογραφίαν.

Εὐρίσκετο τὸ γραμματοκιβώτιον εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν παρατηροῦσά τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ, τοὺς περὶξ λειμῶνας ὡσεὶ ὑπνώπτοντας καὶ καταφώτους ἐκ τοῦ ἡλίου. Πέραν ἐφαίνοντο οἱ θερισταὶ ἐπιστρέφοντες μὲ τὰς τελευταίας δέσμας, ὀλίγον ἀπωτέρω ἕτερος εἰργάζετο. Ἄλλὰ πάσα ἡ ἐκ τῆς σιωπηλῆς ἐργασίας μελαγχολία ἐξηφανίζετο διὰ τὴν νεανίδα, ἀγαλλιῶσαν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὴν φίλην τῆς.

Οὐδεμία πνοὴ ἠγέρθη ἐκ τῶν πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὑψηλῶν λόφων, οὐδεμία φωνὴ προῆλθεν ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων ὅπως τὴν προειδοποίησεν διὰ τινος προαισθηματος καὶ τὴν ἐμποδίσει ν' ἀποστείλῃ τὴν ἀπαίσιον ἐπιστολήν. Ἄμεσως ἐπιστρέψασα ἠσυχολήθη νὰ προετοιμάσῃ διὰ τὴν Σιδωνίαν κομψὸν θάλαμον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφθασε πιστῶς εἰς τὸν προορισμόν τῆς. Ἐκ τῆς μικρᾶς πρασίνης θύρας τῆς ἐπαύλεως τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ αἰγοκλημάτων καὶ ἄλλων ἀναρριχωμένων φυτῶν ἔφθασε τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς Παρισίους, μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Σαθινύ, ἠρωματισμένη ἐκ τῆς εὐωδίας τῆς ἐξοχῆς καὶ παρεδόθη εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα τῆς ὁδοῦ Μπράκ.

Μεγάλην αἰσθησιν προῦξένθησεν αὐτοῦ. Τὴν ἀνέγνωσαν τρεῖς, ἐπὶ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως ἐμεινεν ἐπὶ τῆς ἐστίας πλησίον τῶν κειμηλίων τῆς κυρίας Σέβη. τοῦ ὀρολογίου μὲ τὸ ὑέλινον σκέπασμα καὶ τῶν ἀγγείων τῆς ἐποχῆς τῆς αὐτοκρατορίας. Διὰ τὴν Σιδωνίαν ἦτο οἰοῦναι μυθιστόρημα ἐξαισίον, πλήρες τρυφῆς καὶ γοητείας, ὅπερ ἀνεγίνωσκε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ, ῥιπτουσα μόνον ἀπλῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ φακέλλου, ἐφ' οὗ ἐξεῖχε κέντημένον τὸ μονόγραμμα τῆς Κλαίρης Φρομῶν.

Ποῦ σκέψις πλέον περὶ γάμου! Τὸ σπουδαιότερον ἦτο τώρα ποῖαν ἐνδυμασίαν νὰ φορέσῃ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαυλιν. Περὶ τούτου ὤφειλε ν' ἀσχοληθῇ, νὰ κόψῃ, νὰ προσαρμύσῃ,